

การใช้งานลิขสิทธิ์ที่เป็นธรรม ในการเรียนการสอน

ในการวิจัยหรือศึกษา งาน อาจมีการทำซ้ำงานวรรณกรรม เช่น บทความ ข้อความจากหนังสือ หรืองานศิลปกรรม (เช่น รูปภาพ) กฎหมายลิขสิทธิ์กำหนด ให้การกระทำในลักษณะต่างๆ ดังกล่าว เป็นสิทธิ์แต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของ ลิขสิทธิ์ และเพื่อส่งเสริมความก้าวหน้าทางการศึกษา กฎหมายจึงกำหนดข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์เพื่อประโยชน์ในการเรียนการสอนได้ตามสมควร

ที่มา : ดนุลา จามจรี. (กรกฎาคม-ธันวาคม 2556). "จริยธรรมทางวิชาการ: การโจรกรรมทางวิชาการ (Plagiarism)" วารสารวิจัยและพัฒนาหลักสูตร. ปีที่ 3 ฉบับที่ 2 : หน้า 42-52.

01

การวิจัยหรือศึกษา งาน

อันมิใช่การกระทำเพื่อหากำไร เช่น ผู้เรียนนำบทความมาทำสำเนาเพื่อทำแบบฝึกหัดในการศึกษา

02

การทำซ้ำ ดัดแปลง

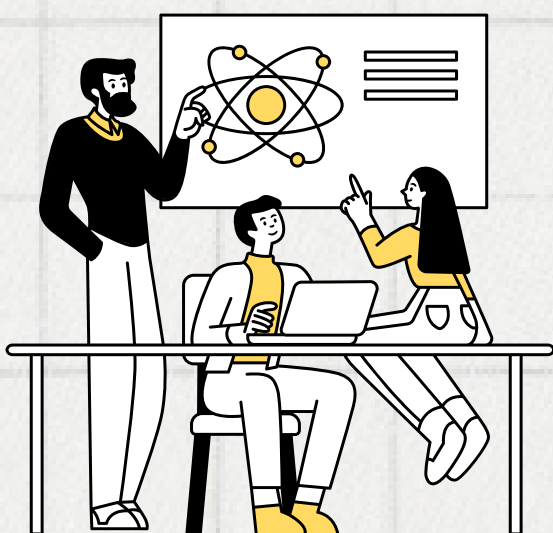
เพื่อนำแสดงออก หรือทำให้ปรากฏ โดยผู้สอน เพื่อประโยชน์ในการสอนของตน อันมิใช่การกระทำเพื่อหากำไร เช่น ผู้สอนทำสำเนาขยายภาพแผนภูมิและนำเสนอออกเพื่อประกอบการสอนหน้าชั้นเรียน

03

ถาม-ตอบ

การนำงานลิขสิทธิ์มาใช้เป็นส่วนหนึ่งในการถามและตอบในการสอบ เช่น ผู้สอนยกบทกวีนิพนธ์หนึ่งบทมาเป็นข้อสอบเพื่อให้นักศึกษาวิจารณ์ หรือทำข้อสอบโดยอ้างอิงข้อความจากตำราที่ได้ศึกษามาเป็นคำตอบ

04

การกล่าว คัด ลอก เลียน

อ้างอิงงานบางตอนจากงานลิขสิทธิ์ โดยมีความรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์หรือกล่าวถึงที่มาของงาน เช่น จัดทำวิทยานิพนธ์โดนคัดลอกข้อความจากงานวิจัยของบุคคลอื่น โดยมีการอ้างอิงที่มาในเชิงอรรถและบรรณานุกรม

การกระทำตามตัวอย่างเหล่านี้ไม่ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ อย่างไรก็ตาม จะต้องอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ของการใช้สิทธิ์ที่เป็นธรรม 2 ประการ คือ ต้องไม่ขัดต่อการแสวงหาประโยชน์จากงานอันมีลิขสิทธิ์ตามปกติของเจ้าของลิขสิทธิ์ และไม่กระทบถึงสิทธิ์อันชอบด้วยกฎหมายเกินสมควร

ประชาสัมพันธ์โดย

คณะทำงานโครงการปลูกฝังคุณธรรม กลุ่มอาจารย์และเจ้าหน้าที่
เมื่อ เดือนกรกฎาคม 2566